

SUBOTIČKI FUDBALERI BILI SU NOSIOCI IGRE U CRVENOJ ZVEZDI, PARTIZANU, NAŠIM KRILIMA, SPLITSKOM MORNARU, A SPARTAK BIO RENOMIRANI PRVOLIGAŠ

SPARTAKOVCI PROTIV SPARTAKOVACA!

Subotica – smatra se kapijom za Evropu: među prvima je imala železnicu, električno osvetljenje, putnu mrežu, tramvaj, fabrike... pozorište, hotele, paličke banje i, uvela sportske aktivnosti. Sportske aktivnosti su, kao strast omdijale mlade i otuda veliko hvala pionirima subotičkog stvaralastva. Naravno i u sportu.

"PLAVI GOLUBOVI" IMALI SU SVOJE USPONE I PADOVE ŠTO SE SMATRA KURIOZITETOM SVOJE VRSTE – TRENERI SU BILI FRANJO GLAZER, MOŠA MARJANOVIĆ, BRANISLAV BANE SEKULIĆ – SVIMA NJIMA PRIPADA SLAVA ZA ISTORIJU KLUBA

Fudbalska lopta počela s ozbiljnije "kotrljati" još u XIX veku – tačnije 1898. godine, kada je, osnivanjem Atleskog kluba "Šport", i započeo sportski život. Otada, pa naovamo, polako ali sigurno osnivani su sportski klubovi, među prvima loptačka društva – sada fudbalski klubovi.

Između dva Svetska rata – subotički klubovi SAND, zatim Bačka i ŽAK – igrali su završnicama prvenstva tadašnje Jugoslavije. Međutim, u posleratnom periodu, počev od 1944. godine,

kad su oživele sportske aktivnosti, fudbalu se, opet, poklanjala najveća pažnja.

Od 21. aprila 1945. godine, u sastavu tadašnjeg Fiskulturnog omladinskog sportskog društva "Jovan Mikić - Spartak", formirana je i fudbalska sekcija. Okupljeni fudbaleri su glasanjem 13:5 odlučili, da se novi klub nazove, kao što je po imenu i danas – SPARTAK.

Član Prve savezne lige postao je u leto, 1946. godine, kada je, u kvalifikacijama u dva meča, savladana novosadska Vojvodina sa po – 2:0. Spartak je, u sezoni sa 1946/47. godinu, među četrnaest prvoligaša, zauzeo visoko ŠESTO mesto. Naravno fudbaleri "grada sportova" odmah su uočeni kao vanserijski igrači.

I otuda, zapravo, i započinje potražnja za ovdašnjim igračima. Igrači su, kao amateri odmah prihvaćeni u novim sredinama, što je, naravno nailazilo na oduševljenje beogradske publike, i širom tadašnje Jugoslavije. Subotičani su bili u punoj životnoj snazi i nije im bio problem, a se prihvataju maltene profesionalnih obaveza.

U splitskom Mornaru, u ono vreme vojnom klubu, članu Druge savezne lige, igrali su Vorgučin, Prčić, Palatinus, Jakov Stantić, Vilim Geremi, a u zemunskom vojnom klubu Naša Krila standardni su bili Zvekanović, Kujundžić, Tapiška i Bistrički. Kao vojni klubovi Mornar i Naša krila bili su rasformirani.

Dres Partizana oblačili su Palfi, Šereš, Kopilović, Bogojevac, Matković, Jakovetić, mnogo

Subotički fudbaler broj 1: desno krilo Tihomir Ognjanov – Bata, uspešno igrao u Crvenoj zvezdi, u nacionalnom timu odigrao 28 utakmica, karijeru završio u Spartaku. Slikom je prikazan, njegov čuveni dribling

kasnije i Antun Rudinski. Jugoslovenski reprezentativac bio je u to vreme Lajčo Jakovetić. U timu nacionalne selekcije Jugoslavije – igrao je protiv Francuske u Beogradu 1:1. Bile su to kvalifikacije za odlazak na Svetski šampionat u Brazil, 1950. godine.

Crvena zvezda se, posle Joške Takača, opredelila za Palfija, Zvekanovića, Kujundžića, Ognjanova, kasnije centarfora Antuna

Rudinskog. Igrao jedno vreme i u Partizanu. U novijoj generaciji svakako se moramo setiti i Dušana Maravića – Dude. Olimpijca, iz Rima, 1960. godine.

I nije samo to nagnalo mnoge fudbalere da zaigraju u beogradskim klubovima. Kao savršeni srednjoskolci veliki broj Subotičana studirajući na Beogradskim fakultetima, nastupalo je za odgovarajuće timove, u mnogim sportovima.

I u dresu reprezentacije Jugoslavije nastupali su ovdašnji fudbaleri i značajno su uticali na sticanje renomea jugo – fudbala. Najpoznatiji je, svakako Tihomir Bata Ognjanov, sa dvadeset i osam odigranih susreta, u "A" timu. Igrao je u čuvenom olimpijskom timu: Berara – Stanković, Crnković – Čajkovski, Horvat, Boskov – OGNJANOV, Mitić, Vukas, Bobek Zebeć.

Sa epitetom „grada sportova“, u ovdašnjoj sredini, ponikli su sportski asovi i u „malim sportovima“, kao što su rvanje u grčko – rimskom stilu, zatim stonom tenisu, odbojci, košarci, ženskom rukometu, aero – sportovima, hokeju na travi, hokeju na ledu i, tako u nedogled.

U pionirsko – juniorskim selekcijama iz subotičke sredine nekoliko je mladih fudbalera imalo čast da ponesu dres sa državnim grbom. Bili su to Josip Zemko, Ilija Takač, Slobodan Šujica, Antun Rudinski, Rade Maravić, Josip Šimoković, Zoran Kuntić, Branimir Aleksić i Ilija Maravić.

Prvi jugo – reprezentativac bio je Andrija Kujundžić, daleke 1921. godine. Između dva Svetska rata u nacionalnoj selekciji bili su Josip Horvat, Mihalj Kečkeš, Miloš Beleslin, Jovan Beleslin i Geza Šiffi.

Subotička sredina je, eto, dokazom „crno na belo“, uspevala da u talasima liferuje sportiste – fudbalere, kojima se divilo na desetine hiljada gledalaca. A bezgranična ljubav prema sportu i njima svima neka je jača od nezaborava. **Milenko Brustulov**

